Ч. 46. Субота 28 лютого (12 марта) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Российско-японьска війна.

Послїдні дни принесли знов кілька — бодай на перший погляд, значить ся, о скілько они правдиві — важних вістий. З двох сторін рівночасно, хоч правда що зі сторін більше прихильних Японцям, наспіли вісти, з котрих здаєсь виходити, що Японцї вже й на цїлеччинї зачинають виступати офензивно. Перша з тих вістий, котру ми вже вчера подали в телеґрамі з Льондону, каже, що Японцї заняли Фенґвантунґ і побили Росиян коло гір Такулінґ та стоять тепер на 70 анґлїйских миль, значить ся 17 наших від Нючванґа, міста над рікою Лїаого, звідки манджурска зелїзниця іде в одну сторону до Порт-Артура, в другу до Пекіну. Нючванґ поправдї лежить трохи дальше від місця, де розходять ся зелїзниці. Коло Лїаоянґ, більше менше в половинї дороги межи Нючванґом а Мукденом стоїть 35.000 российского війска готового до бою. В Мукденї, як звістно, єсть головна кватира намістника Алексієва. Та сама вість каже, що відділ Японцїв іде на ріку Ялю.

Через Вашінґтон доносять знов: Департамент справ заграничних одержав телеґраму з Чіфу з донесенем, що японьске війско прибуло до Сенванґченґ і Такушан. В той спосіб знаходять ся Японцї позаду российских позиций в Манджуриї і поза границею лїнії зелїзничої. — О скілько з сих вістий можна би вносити, то ситуация на поли війни так тепер представляє ся:

Такушан лежить на півострові Лїаотунґ, тім самім, що й Порт Артур та місто Дальний, близько моря від полудневого всходу. Єсть се сторона знана Японцям ще з 1894 р. Дальше від Такушан на північний захід лежить місто Сенґванґченґ, а ще дальше Фенґвантунґ. На захід від Такушана лежить місто Антунґ над рікою Ялю, де знаходять ся сильно укріплені российскі позициї. Отже коли можна повірити повисшим вістям, то з положеня згаданих міст виходило би, що одна часть японьскої армії, в сім случаю ліве крило, всунула ся клином межи дві сильні российскі позициї, Порт Артур і сторони над рікою Ялю і, о скілько можна зміркувати, старає ся дійти до зелїзницї. На всякий случай не мусить то бути велика сила, бо все-таки мимо строгої японьскої цензури телеґрамів, можна би було щось довідати ся о тім, як би в тих сторонах висїла була на беріг велика армія. О тім, щоби Японцї загрожували российским позициям з заду, не може длятого бути бесїди. Що найбільше грозила би найбільша небезпечність Порт Артурови, бо єго могли би Японцї відтяти від звязи з прочою армією і остаточно взяти. Чи Японцї дїйстно бомбардували знову Порт Артур і наробили в нїм богато шкоди, се не знати; так само не можна знати, чи правда, що великі кораблї российскі не можуть з того порту виплисти, але то річ певна, що Японцї ще не зважились брати сю кріпость приступом, отже видко, що не мають тут ще потрібної до того сили. Напроти сего крила японьскої армії стоїть в Лїаотунґ, як кажуть, 35.000 российского войска, отже японьска армія мусїла би тут бути бодай так само сильна, о чім поки що можна сумнївати ся.

Центрум цїлої армії японьскої стоїть, о скілько доси звістно, в Кореї і посуває ся щораз дальше на північ а праве крило, здаєсь, знаходить ся близько ріки Тумена, в сторонах як Владивосток. Звідси надходить найменше вістий і можна сказати, що се лиш більше здогад, що сюди посуває ся праве крило японьскої армії. Які сили российскі стоять тут як і над рікою Ялю против Японцїв, годі знати; але то можна сказати, що хиба лиш скоре ділане зі сторони Японцїв могло би опанувати ситуацию, бо чим довше війна буде проволїкати ся, тим більше будуть мусїли з конечности слабнути японьскі сили і Росия вийде остаточно побідоносною. Лиш хиба якийсь несподївано сильний і страшний удар міг би зробити конець війнї і спонукати Росию до заключеня мира, о чім ще нинї не може бути й бесїди.

Ситуация Японцїв ще й тим гірша, що они зовсїм не мають певної опори в Кореї, анї

---

26)

Слїди їздця.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

IV.

В лїсї.

Валлї прийшла до себе з омлїня, однако попала в стан якоїсь утоми, що тревав кілька днів. Она властиво не була недужою і коли сер Еверард хотїв післати по лїкаря, просила єго, аби того не робив.

— Менї нїчого — нїчого — говорила — я лиш трохи утомлена. Дайте менї, тату, лиш трохи відпочити і не журіть ся о мене. Не сумнїваю ся, що дожию пізного віку. Бачу ще передо мною цїлий ряд лїт.

Зітхнула дуже тяжко і відвернула ся до стіни. Від часу повороту з Тенґлї Манор ще так богато не говорила. Аж до тої хвилї лежала властиво тихо, не понура або гнївна, лише немов нїма від душевного болю і знеохоченя.

— Бачите, сер Еверарде — замітила єму Фаннї, — що то не легко розлучити таких люблячих суджених.

Він стояв коло вікна в своїй комнатї і глядїв на огород в долинї з єго тулипанами, гиацинтами жанкілями і яскрами. Тревало кілька хвиль, заки він їй відповів. Попросив єї, аби зайти до єго комнати, аби там поговорити з нею про дочку, котра між тим лежала на софі в своїй спальни тихо і непорушно з рівнодушним поглядом на небо, як образ розпуки.

— Я не повинен був привозити єї сюди до дому — сказав вкінци сер Еверард — то було зле. Але на мене найшов нагле страх, що я умру за границею а моя Валлї лишить ся сама і безрадна на чужинї. Я не постарав ся о приятелїв для неї. Ми обоє були для себе всїм в тих лїтах, а тепер, коли моє житє майже кінчить ся — — —

— Сер Еверарде — перебила єму Франціска з смутком — як ви можете щось такого говорити? Ви чейже в цьвітї житя.

— Я в такім віцї, котрий у иншого мужчини може називати ся середним — але у мене єсть він кінцем житя. Не кожда житєва драма розтягає ся на цїлих пять дїй — деяка кінчить ся вже по трех. Нічна пітьма поволи мене обгортає. Вскорі моя дитина остане сама серед того непривітного, пустого сьвіта. Колиб я міг бачити єї щасливою, щасливою в товаристві иншого мужчини, не Роберта Блєка — то умер би — майже — вдоволений.

— Не можу зрозуміти, чому ви так рішучо противите ся подружу Валлї з Норбертом.

— Не жадаю від вас, аби ви то зрозуміли. Маю свої причини і волію мовчати про те. Мимо того я супротив вас менше скритий як супротив кого иншого, бо менї дуже припала до вподоби ваша вдача — а здругої сторони бажаю, аби моя Валлї найшла приятельку у вашій особі.

— Я люблю єї з щирого серця. Тих кілька днів, які я пережила з нею, обудило в менї чувство правдивої приязни для неї; може бути длятого, що менї єї дуже жаль.

— Добре — сказав сер Еверард — подайте менї на то руку.

Мала темнава ручка дрожала в єго долонї, між тим як він стискав єї справдї дружно, не причуваючи того, що і єго особа і єго журба викликали в души дївчини щось глубшого і дужшого як чувство приязни.

— Але ваша дружба з Валлию то лиш часть того, що я намірив — говорив дальше усьміхаючись. — Я хотїв би, аби ви стали собі сестрами.

— Прибраними.

— Нї. Шваґровими, що любили би ся як дві сестри. Маю підозрінє, що ваш брат тайно любить ся в моїй дочцї.

— Чи тайно; — відповіла Франціска — він обожає єї і ми всї о тім знаємо, я, шеік, Мольті, мимо того, що він нї їм, нї менї не сказав нї слова о тім. Але що то поможе? Валлї нїколи єго не полюбить.

— Звідки ви то можете знати! Жіноче серце клонить ся все з вдячностию до того чоловіка, що любить єго чесно і щиро, а та вдячність може зробити любов — закінчив сер Еверард вітхаючи. Здавало ся, немов би ті слова викликали в нїм немилі спомини.

— Я була би дуже щаслива, коли би знала, що бідний Бевіль може мати яку надію — сказала Франціска.

— Але я маю глубоке внутрішне пе-

еї там собі тепер не вироблять тим, що підчас війни взяли ся переводити реформи. Знатоки корейских відносин кажуть, що Росия має в Кореї велике значіне і великий вплив, а Японців Корейці ще з часу хіньско-японьскої війни дуже не люблять. Аж до перших днів лютого с. р. мала в Кореї великі впливи росийска партия і она уступила аж тоді, коли Японці заняли Сеуль. Ще в початках січня с. р. один з міністрів хіньского цісаря, Гион-Сонґ-кон їздив до намістника Алексієва в Порт Артурі і просив его в імени свого цісаря, щоби Росияни заняли Сеуль. Алексієв обіцяв то був на день 20 січня. Коли же войско росийске не явило ся, вислав був цісар другого достойника Лі Гак-кюна до Порт Артура, щоби той там розпитав, чому росийске войско не прийшло. Коли той достойник був вже в дорозі, нерішимий володітель „краю ранішного спокою і мирного пополудня“ дав ся переробити і проголосив строгу неутральність Кореї. Внаслідок того всї умови Гион-Сонґ кона і Лі Гак-кюна з Алексієвом стали безпредметові а відтак наступила зміна кабінету в Сеули і прийшло японьске войско.

Новинки.

Львів дня 11-го марта 1904.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** перенесла учителів (-льки): В. Колчикевичівну з Борщева до Сколього; Ів. Сковроньского управ. Ант. Шмолїкову, Брон. Филиньску і Мар. Оберску учительки з 5 кл. мішаної школи до 5-кл. жіночої школи в Монастирисках; Мих. Вжака з 5-кл. мішаної до 5-кл. муж. школи в Монастирисках, Кар. Бляха з 4-кл. школи злученої з виділовою до 4-кл. муж. школи в Самборі, а на его місце Стеф. Арбесбавера з 2-кл. школи на передмістю „Долїшна“ в Самборі; Олїмп. Варемску із Сколього до Кута фільварчного в Городенці; Теод. Ходоровского управителя з Демні до Ольхівця; Мет. Билиньского управителя з Добровлян до Трускааця; Ів. Німентовского управ. з Трускавця до Добровлян; Йос. Станьковского з Ісиповець до Рикова; Івана Сарматюка з Підгородець до Орави.

— **Ц. к. Директор почт і телеґрафів** п. Сеферович виїхав справах урядових до Відня. Управу дирекциї почт обняв на той час радник Двора п. Ґаберле.

— **Іспити** з ручних жіночих робіт перед іспитовою комісиею в Самборі — як оповіщує Дирекция тамошної учительскої семинариї — розпічнуть ся дня 9 мая. Подання треба вносити до 15 цьвітня.

— **Концерт в честь Шевченка у Львові.** Дня 15 марта 1904 відбуде ся в великій сали львівскої Фільгармонії концерт в 43-ті роковини смерти Тараса Шевченка при співучасти хору „Львівского Бояна“, пп. Ф. Лопатиньскої, Цїпановскої, Волошина і музики 15 пп. — Програма концерту: I) 1. Орхестра. — 2. Промови: дра Івана Франка і п. Стеф. Витвицкого. — 3. Топольницкий „Хустина“ хор мішаний з сольовими партиями тенора п. Волошина і сопрана п-ї Лопатиньскої в супроводї орхестри. — 4. Вахнянин: з „Купала“ сольо сьпів п. Лопатиньскої. — 5. Лисенько: „Хор бранців“ з Гамалїї хор мужеский в супроводї орхестри. — II) 6. Шевченко: „На вічну память Котляревского“ декламация п-и Ґалї Телїшевскої. — 7. Ф. Колесса: „Дівчина і рута“ і „З'їздив я коника“, хор мужеский. — 8) Ліпт: „Рапсодия“ в супроводї охрестри п. О. Цїпановска. — Білєти можна набувати що дня від год. 6—7 в комнатах „Рускої Бесїди“, Ринок ч. 10, I поверх.

— **Страшна пригода** лучила ся вчера по полудни в однім домі при ул. Польній у Львові. Служниця мешкаючого там кондуктора зелїзничого П. несучи горнець з кипячою водою, вилила еї на спячу в колисцї дитину, котра так сильно попарила ся, що майже нема надії удержати еї при житю.

— **Темнота.** Польскі часописи пишуть: Коло міста Липкова, в гроденьскій ґубернії жие знахор, котрий на людскій дурнотї робить знамениті інтереси. Позавидував ему селянин Бриш і попросив о паучене того ремесла за 50 рублїв. Знахор згодив ся і пообіцяв віддати ему одного із своїх трех чортів враз із дипльомом. Одержавши гроші, перебрав знахор свого сина за чорта і післав над ріку. Вечером пійшов „майстер“ із своїм учеником в то місце і свиснув на „чорта“... Той скочив на фіру урадуваного селянина і поїхали до дому. Ба, але о півночи таки тої днини заявив „чорт“, що він мусить іти до пекла і — пійшов. Бриш уважав то річию природною і став обурювати ся аж тоді, як до него не приходили ніякі пациенти, а знахор не схотїв вертати гроший за науку. Скінчило ся тим, що Бриш з лютости підпалив учителеви хату, котрому не помогли й его чорти, а справою займив ся слїдчий судия.

— **Зелїзничі крадїжи.** Від кількох днів відбуває ся — як звістно — в Кракові судова розправа против кондукторів, котрі в часї їзди викрадали дорогоцїнности з зелїзничих посилок. — Небавом буде також в Станиславові судова розправа против зелїзничих злодіїв, що довгі лїта крали ріжні річи з ваґонів, особливо на стациї Станиславів. На чолї зорґанізованої ватаги злодіїв стояв шинкар з Княгинина, Авраам Рехен. Слїдство в тій справі веде судовий адюнкт др. Слоневский. Рехена вже давно підозрівано о крадежи, але ревізиї в его домі оставали без вислїду. Загально говорено, що він передержує у себе крадені річи. Аж на донос его брата увязнено Рехена і его жінку Ґітлю. Арештований доробив ся значного маєтку з крадежий, але при купнї одного дому посварив ся із своїм братом, котрий его видав. Яким злодієм був Рехен, сьвідчить факт, що одного разу він зголосив ся в дирекциї зелїзниць із звоями полотна, що мав їх найти під мостом і жадав винагороди. Тимчасом то був лише викрут; полотно купив Рехен у злодіїв, а заніс его до дирекциї тому, аби відвернути від себе увагу жандармериї. Слїдство в тій справі має небавом покінчити ся.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 11 марта. Міністер гонведів Ниірі поставить нині підчас дискусиї над континґентом рекрутів за рік 1903 модифікацию, після котрої бранка має розпочати ся вже 21 марта. Запасові резервісти будуть мабуть вже 15 с. м. розпущені домів.

Прага 11 марта. Нині всі виклади на тутешнім університеті будуть застановлені, внаслїдок чого відпаде т. зв. „бумель“ недільний.

Комотів 11 марта. Вчера відбули ся тут з нагоди послїдних подій в Празї бурливі демонстрациї, в котрих взяло участь около 2000 людий.

Суез 11 марта. (Бюро Райтера) доносить, що росийский корабель военний „Димитрій Доньский“ прибув вчера до каналу суеского.

Токіо 11 марта. (Бюро Райтера). Після приватних вістий з Ґензану Японцї дня 6-го марта бомбардували три рази Владивосток. Японьскі ґранати підпалили часть міста. — Після донесень із Сеуля арештовано там знов 6 членів купецкої ґільдиї внаслїдок інтриґ прихильних для Росиї.

Томск 11 марта. Коло стациї Юрта вискочив вчера войсковий поїзд, що їхав до Іркутска,

---

ресьвідчене, що він буде хиба послїдний, на котрого би міг упасти вибір Валлї.

— Нехай приїздить — і пробує свого щастя — відповів сер Еверард. — Він хороший, здоровий, славний молодець.

— Валлї така розумна і учена — відповіла леді Францїска зітхаючи. — Бевіль о нічім иншім не думає хиба о конях і псах.

— То ваш брат, тому так о нїм говорите — сказав сер Еверард нетерпеливо. — Нехай лиш сюди приїде і трохи лїпше познакомить ся з нами. Але не скажіть ему ні слова про мій плян. То нехай лишить ся нашою тайною, не забудьте о тім.

— Не забуду — відповіла Францїска лагіднїйше і поважнїйше як звичайно. — Менї дуже мило, що маєте до мене довіріє і вірте менї, що можете на мене числити.

Він поклав руку на еї плече з вітцївскою ніжностию і глядів поважно в еї піднесене лице. Она нагле почервоніла, відтак стала дуже блїда.

— Люба дитино, менї так мило, що хоч при кінци житя тїшу ся вашою приязнию — сказав щиро. — Буду вас уважати майже за другу дочку. Пійдіть тепер до моеї бідної Валлї; розвеселїть еї трохи. Ви тут у мене дома як який ангел.

Сумно минали днї для всїх, бо кожде журило ся долею Валлї. Лиш дуже поволи приходила она до себе і трохи оживляла ся. З Тенґлї Манор наспіла вість, що Норбертови лїпше. Казали, що небезпечність проминула. Приходив до здоровля дуже поволи, але смерть не чатувала вже на него.

Ту добру новину сказали Валлї того дня, коли она встала і почала займати ся своею звичайною роботою. Приніс ту новину Марк, пастор з Остордж, котрий приїхав зложити свою пращальну візиту, заки відійшов на нове місце. На его місце мав прийти якийсь Гальдімонд — старший о кільканайцять лїт від Марка, і як Марк сам признавав, дуже честний і ревний душпастир.

— Надію ся, що буде добрий для бідних — сказала Валлї.

— І буде може грати в тенніс — додала Францїска.

— О, то незвичайно добрий чоловік — енерґічний і честний. Чого він підойме ся, то виповнить совістно і добре. Не розумію, для чого він вибрав собі такий малий прихід, як Остордж, доси все дїлав і проповідував в Льондонї, де мав незвичайні успіхи між моряками і міским пролєтариятом. Любить дуже гру в тенніс і менї здаєть ся, що сподобає ся вам, леді Францїско.

Тепер почав пращати ся з Валлєю.

— Тїшу ся — сказав — що недуга пана Блека взяла такий оборот. В якій тревозї ви мусїли бути, коли він так довго був в небезпечности! Сподїваю ся бути на вашім весїлю. Приїду на него, хоч би був не знати як далеко.

— Дуже менї мило — відповіла Валлї заклопотана — але менї здаєть ся, що ще довго потреває, заки ми вас запросимо.

— Боже — чейже то не значить — питав пастор глядячи здивовано на Валлю і еї приятелку.

Леді Францїска поглянула на него поважно; він змовчав і заклопотаний попрощав ся.

— Люба Фаннї, зроби конець тим желаням і випитуваням — просила Валлї і сховала заплакане лице на еї плечах.

— Чи не тїшить тебе, що ему лїпше, що не умре задля розлуки з тобою?

— Так. Я повинна би бути щасливою, правда? — відповіла Валлї з слабим усьміхом. — І так було би дійстно — колиб —

Она голосно розплакала ся і притулила ся ридаючи до грудий приятельки Францїска не боронила їй плакати і не потїшала еї, анї не відзивала ся до неї. Сльози були для нещасливої дївчини найбільшою полекшию, супротив якої всї слова були би безвартними. Мимо того той наглий вибух болю, незгідний зі спокійною вдачию Валлї, здивував трохи Францїску. На всякий спосіб повинна она була тїшити ся, що еї улюблений виздоровів, а не так побивати ся.

— Нї, моя панї, довше не будеш сидїти в комнатї — сказала Францїска, коли Валлї перестала плакати. — День хороший, поїдемо разом до лїса. Справдї, Валлї, вели запрягти конї, а ми тимчасом приберемо ся до дороги.

— Хочеш справдї їхати?

— Я умру, коли ти дальше велиш менї сидїти в комнатї. Памятай, що я привикла жити на сьвіжім воздусї.

— То я велю сейчас запрягти — сказала Валлї з готовостию.

з шин. Розбили ся чотири ваґони. Один (!) козак забитий, один тяжко ранений, а чотири легко.

Петербург 11 марта. Алексієв вислав дня 9 марта з Мукдена слідуючу телеґраму до царя: Командант кріпости Порт-Артура доносить, що нинї около 1 год. по півночи спостережено в сьвітлї наших рефлекторів кораблї, як здаєсь лоди торпедові. О год. 2·40 мін. над раном розпочали наші батериї стріляти. Наші лоди торпедові виплили на море і около 4 год. рано прийшло на захід від ліхтарнї морскої до стички з кораблями неприятеля. По кількох вистрілах неприятель відплив на полудне. Наші торпедовці вернули о 6 год. рано до порту. А відтак вислано їх знову на реконесанс. За пів години вернули, побачивши неприятеля. Японцї, що мали 14 кораблів, зачали стріляти на наші кружляки і форти.

НАДІСЛАНЕ.

До відомости всїх Вп. Господарів.

Господарі, хто з вас знає, що Іван Плейза виробляє? — Ріжні плуги і січкарнї, дуже міцні, дуже гарні, млинки, рала наймоднїйші, до ужитку найздібнїйші! Та ще й тано; тож тра знати, з ким найлїпше гандель мати:

Чужий пхає що найгірше, а говорить, що найлїпше. Коби гроші в руки взяти: їди мя — каже — позивати! — Час нам собі руки дати та й чужих не спомагати. Най не їдять білу булку, а до неї й нашу курку; нехай роблять, як ми робим, коло поля гною ходим! Наші гроші в нас тримаймо; чужим в гандель не даваймо! Чейже аґент плуг не робить; на готовім він заробить.

На щож в двоє нам платити, коли можем ощадити. **Турка** близько **Коломиї**, там робітня є й до нині: **Іван Плейза** не в кермує, кожду річ він сам пробує. Він вас, братя, не вшукає, бо він Христа віру має. А хто чого сам не знає, най лиш его поспитає; він на складї усе має, **цїнник даром** посилає. Хто раз купить, буде знати, що у Плейзи мож дістати все найлїпше, найдешевше, тай ще другим 'ме казати, що найлїпше купувати: у

Івана Плейзи

в Турцї під Коломиєю.

Контора виміни

ц. к. управ. галиц. акц.

Банку гіпотечного.

купує і продає

всї папери вартістні і монети

по найточнїйшим курсї дневним, не числячи нїякої провізиї.

Курс львівский.

Дня 9-ого марта 1904.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535·—	545·
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	572 —	580 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98 30	99 —
Банку гіпот. 5% преміов.	111·—	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·20	101 90
4½% листи застав. Банку краєв.	102 20	102.90
4% листи застав. Банку краєв. .	98 90	99 60
Листи застав. Тов. кред 4% . . .	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	99 20	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	98 10	98 80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 20	99 90
Облїґи ком. Банку кр 5% II ем	102 50	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101 50	102 20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98 70	99 40
Позичка краєв. в 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	98 50	99 20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96 80	97·50
IV. Льоси.		
Міста Кракова	75·—	80 —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	51 50	53 50
Угорск. черв. хреста	29·—	30 —
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	66·—	71·—
Базилїка 10 К	21·50	22·50
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·25	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·—	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-європ. часу.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор .
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава. Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

Пів години пізнїйше збирали обі дівчини цьвіти в лїсі, що сусїдував з Тенґлї Манором.

Було дуже красно в лїсї того весняного дня. Дерева лише що були розвинули ся і воздух був пересичений запахами. З усїх сторін роздавав ся веселий щебет птиць.

Дівчата збирали цьвіти до кошиків, аби ними прибрати в недїлю церков. Валлї здоймила була капелюх і трохи оживила ся в сьвіжім весняним воздусї. Нараз роздали ся недалеко неї кроки і она налякано оглянула ся. Побачила женщину, що поволи наближала ся з троїма дїтьми. Дїти задержували ся при кождій цьвітцї, яку зривали; женщина ішла утомленим, непевним кроком, немов би навіть такий спокійний прохід в тім хорошім лїсї був за тяжкий для єї слабих сил.

Недалеко Валлї стояла лавка. Тут сїла мати, між тим як дїти бігали поміж деревами.

— Бавте ся, дїти, в хованку — сказала. — Мама трохи відпічне. Але не ідїть далеко.

— Ми вас не згубимо, мамо — роздав ся дзвінкий хлопчий голос — знаємо того великого дуба і вскорі вернемо назад.

За хвилю дїти щезли поза деревами. Мати зітхнула, закашляла, зітхнула ще раз і приложила свою худу руку до грудий, немов би чула там який біль. Валлї глядїла на неї з свого місця і запалі, худі лиця з червоними пятнами викликали єї співчуте. Полишила свій кошик на земли і підійшла до лавки, на котрій сидїла женщина.

— Ви мабуть недужі — сказала она і сїла побіч неї на лавцї.

— Ах так — відповіла женщина з напів примкненими очима і повісила трохи голову. — З кождим днем стаю слабшою, мимо того здорового і сьвіжого воздуха та опіки, яку тут маю. А груди чим раз більше болять.

Підняла голову, поглянула на Валлю і випрямила ся трохи здивована на вид того милого, хорошого личка з невинними, синїми очима.

— Таких очий чей нїхто не може мати — сказала. — Ви мусите бути панною Андінїян.

— Так, таке моє назвище. Я гадала, що ви тут чужі, бо я знаю майже кождого чоловіка в цїлій околици. Як ви мене пізнали?

— Бо я служила чотири роки у вашої матери. Я пізнала вас по вашій подібности до неї. Я вже від десятьох днів надїяла ся стрітити вас денебудь, бо довідала ся, що ви вернули і часто про вас думала. Але я не відгадала, що то ви, я пізнала Вас. Ви маєте очи панни Еви Ротней.

— Менї часто говорили, що я подібна до моєї небіжки матери. І ви дійстно були у неї в службі, ще як она була панною?

— І тодї і пізнїйше, коли віддала ся. Я була у неї до єї смерти.

Валлї дуже поблїдла. Глядїла на женщину неспокійно, з болючою цїкавостию, немов би хотїла питати єї про щось, а бояла ся.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).